

1

‘Tjonge, wat is het druk.’

‘Dat is altijd zo bij jonge mensen.’ Mees sloot achter in de rij aan om het condoleanceregister bij de ingang van de aula te tekenen.

‘Bij de crematie van mijn opa was het ook druk, hoor.’ Tijn kwam naast Mees staan. ‘Ik krijg altijd de kriebels van begrafenissen.’

Mees keek glimlachend opzij. ‘Alsof jij er al veel hebt meege maakt.’

Tijn richtte zijn ogen nadenkend omhoog. ‘Mijn opa en een tante van mijn moeder. En allebei de keren had ik kriebels.’

‘Ik denk dat er niet veel mensen zijn die juichend naar een begrafenis gaan, eerlijk gezegd.’ Mees deed een stap naar voren om aan te sluiten.

‘Dat is waar,’ zei Tijn. ‘Nou ja, de mensen die altijd de kist dragen, hebben er hun beroep van gemaakt. Dan moet je er wel tegen kunnen. Ik denk dat ik bij elke begrafenis, ook al is het een wildvreemde die dood is, moet janken.’

Dat snapte Mees wel. Hij had voor de crematie van een oude buurvrouw die hij helemaal niet aardig vond, gedacht dat hij geen emotie zou voelen. Maar toen hij die kist zag staan en allemaal mensen hoorde snikken, kreeg hij toch een brok in zijn keel. Op

Gerard van Gemert
Verzwegen
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: spanning, misdaad, wraak
NUR 283/284
ISBN 978 90 448 4446 7
D/2022/4124/042
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl

het moment dat haar kleindochter iets ging zeggen en steeds vol-schoot, voelde hij zelfs tranen achter zijn ogen branden. Dat zou vandaag ook gebeuren, daar hield hij al rekening mee. Hij was toen meegegaan omdat zijn moeder anders alleen moest en dat vond hij zielig.

Naarmate ze dichterbij de desk kwamen met het boek waar ze hun naam en adres in moesten schrijven, nam de spanning bij Mees toe. Dat betekende dat ze niet veel later de zaal in zouden lopen waar de kist waarschijnlijk al klaarstond. Voor alle klasge-noten waren vlak achter de familie plekken gereserveerd. Daar zag Mees nog het meest tegen op, want dan zat hij ook het dichtst bij de mensen die het meest geëmotioneerd zouden zijn. Haar ouders, haar oudere zus, haar broertje en de rest van de familie. Mees had liever gehad dat ze verder naar achteren zouden zitten. Of hele-maal achteraan, dat was nog beter geweest. Hij raakte vanaf de buitenkant zijn broekzak aan en voelde de enveloppe zitten. Hij twijfelde nog steeds of hij daar iets mee ging doen.

‘Schrijf jij er eerst maar wat in.’ Tijn liet Mees voorgaan toen ze aan de beurt waren.

‘Je moet alleen je naam en adres opschrijven, hoor.’ Mees pakte de pen van de tafel en schreef zijn naam op de eerstvolgende lege plek. De rouwkaart lag naast het boek en op het tafeltje stond een foto van Mila in een zilveren lijstje. Haar blauwe ogen keken hem uitdagend aan. Precies zoals Mila hem zo vaak aan had gekeken.

Op de kaart stond: *Onze allerliefste, levenslustige en vrolijke dochter, zus en kleindochter koos tot op het laatst haar eigen weg.* Mees snoof licht en voor anderen onhoorbaar toen hij het las. Hoeveel onjuistheden konden er in één zin staan?

Lief? Misschien en soms, maar zeker niet altijd. Levenslustig? Absoluut niet. Anders zouden ze hier nu niet staan. En vrolijk was een woord dat totaal niet op Mila sloeg. O natuurlijk, ze kon heel

goed toneelspelen en net doen of ze alles geweldig vond en ervan genoot. Maar Mees wist wel beter. Ook al was hij misschien de enige die dat wist.

‘Hier heeft iemand er wel iets bij geschreven,’ fluisterde Tijn. Hij legde zijn wijsvinger op de bovenkant van de bladzijde.

Uit mijn leven, maar voor altijd in mijn hart, las Mees. Diederik Dalemans had de zin onder zijn naam en adres geschreven. ‘Dat heeft Diederik gedaan,’ zei Mees.

‘Die zit bij ons op school, toch?’

Mees knikte. ‘In de vijfde klas. Hij was verliefd op Mila, maar zij moest niets van hem hebben.’

‘Iedereen was verliefd op Mila,’ mompelde Tijn.

‘Jij ook?’ vroeg Mees. Hij beet op zijn lip om een glimlach te onderdrukken.

‘Nee, joh,’ reageerde Tijn, luider dan de bedoeling was. ‘Ik, eh ...’ Maar verder kwam hij niet.

‘Zijn jullie klaar?’ De man achter hen vond het blijkbaar te lang duren.

‘Jaja,’ antwoordde Tijn. Hij schreef snel en netjes zijn adres op de lijntjes en legde de pen terug. Na een vriendelijk knikje in de richting van de man liep hij verder naar de ingang van de grote zaal. Daar stond een keurig geklede vrouw hen op te wachten.

‘Klasgenoten van Mila?’ vroeg ze.

Mees knikte.

‘Mag ik jullie namen alsjeblieft?’

‘Mees Rompelaar en Tijn Schrijvers.’

De vrouw liet de pen in haar rechterhand over een vel papier gaan, dat op een dun houten plankje op haar arm lag. ‘Klopt,’ zei ze, meer tegen zichzelf dan tegen Mees. ‘Vierde rij en dan aan-schuiven.’

Mees liep voor Tijn de zaal in. Of eigenlijk liet Tijn Mees voor-

gaan. Er waren drie zalen die normaal gesproken door schuifwanden van elkaar gescheiden waren. Voor de plechtigheid van Mila hadden ze van de drie zalen één zaal gemaakt. En toch waren bijna alle plaatsen al bezet. Alleen in de rijen die gereserveerd waren, was een aantal stoelen leeg. De familie was er nog niet. Nu pas zag Mees dat de kist er ook nog niet stond.

‘Geluksvogel,’ fluisterde Tijn.

Mees keek niet-begrijpend om naar Tijn. ‘Hoezo?’

‘Jij komt naast Fenna te zitten.’

Nu zag Mees ook dat het mooiste en meest begeerde meisje van de school naast de eerste lege stoel zat. Fenna was nog populairder dan Mila. En allebei zaten ze in hun klas. Hoeveel geluk kon je hebben? Of was het eerder pech?

‘Hoi,’ zei Mees toen hij het boekje van de stoel pakte en ging zitten.

‘Hoi Mees,’ antwoordde Fenna zacht met haar hese stem.

Mees zei ook hoi tegen Wendy, Fenna’s beste vriendin die aan de andere kant naast haar zat.

‘Hoi,’ zei Tijn.

Fenna en Wendy groetten Tijn terug.

Om wat te doen te hebben bladerde Mees door het boekje van enkele pagina’s. Er stond in wat voor muziek er gespeeld ging worden en waarom daarvoor gekozen was. Nummers van Ariana Grande, Rihanna en Miley Cyrus. Mees had niet anders verwacht. Als Mila met een koptelefoon op haar hoofd zat, waren het dit soort artiesten naar wie ze luisterde. In het boekje stond ook wie er iets zou gaan zeggen. Mila’s vader en zus stonden vermeld, en ook meneer Dolman, de directeur van de school.

‘Ze is er nog niet.’ Fenna boog naar Mees toe.

‘Wie?’ vroeg Mees.

‘Mila.’

‘Ik zag het. Ze zal zo wel komen.’ Mees vond het onnatuurlijk

om over Mila te praten alsof ze nog leefde. Maar omdat Fenna dat ook deed, leek het hem wel netjes. Maar het bezorgde hem een koude rilling.

Ondertussen waren andere klasgenoten aan de kant van Tijn aangesloten, zodat de rij helemaal bezet was. Even later werd hun verzocht te gaan staan. Op een karretje werd de kist met daarin het lichaam van Mila naar binnen gereden. De familie liep achter de baar en nam, nadat de kist door vier medewerkers op de juiste plek voorin was gezet, plaats op de eerste twee rijen. Op de derde rij zag Mees een aantal klasgenoten en leraren zitten. Maar ook meisjes van wie hij wist dat ze bij Mila in het hockeyteam zaten. Blijkbaar vond de familie het belangrijk dat de mensen die in het dagelijks leven dicht bij Mila hadden gestaan, ook dicht bij haar zaten tijdens het afscheid. Als Mila de keuze had moeten maken, had een aantal van hen hier niet gezeten. Daar was Mees zeker van.

De mevrouw die hen bij de ingang de weg gewezen had, liep naar de desk met de microfoon. Ze knikte kort naar de familie en nam daarna het woord.

‘We zijn hier vandaag massaal bijeengekomen om afscheid te nemen van Mila Berenstein. Zomaar op jonge leeftijd uit het leven weggerukt. Mila was talentvol, sociaal en stond midden in het leven. Ze had een mooie toekomst voor zich in een gezin dat overstroomt van liefde. Die liefde wordt nu vergezeld door een onmetelijk verdriet en vraagt om een onbeschrijflijke veerkracht om het verlies van Mila te kunnen dragen.’

De vrouw praatte verder en Mees luisterde ernaar. De emoties om hem heen namen toe. Hier en daar klonk gesnif, op de eerste rijen werd hardop gehuild. Sterre, Mila’s zus, had haar hoofd tegen de schouder van haar vader gelegd. Haar hele lichaam schokte. Mees had medelijden met haar. Hij kende Sterre goed, hoewel ze twee jaar ouder was dan hij. Sterre en Mila hadden geen erg

sterke band gehad. Dat had Mila vaak genoeg verteld. Maar toch hielden ze van elkaar. Sterre had hetzelfde gezegd toen Mees in een periode zat dat hij iets vaker met haar omging dan met Mila. Even dacht hij dat hij verkering met haar had, maar Sterre kapte het contact plots af. Daarna groeiden Mila en hij naar elkaar toe en gingen ze bijna dagelijks met elkaar om.

Mees keek in het programmaboekje en liet zijn ogen nog eens vallen op de mensen die iets zouden zeggen. Hij legde zijn hand op zijn broekzak en liet het papier van de enveloppe kraken. Zou hij het lef hebben?

Na het openingsverhaal van de vrouw van Uitvaartverzorging Schouwen-Duiveland werd 'Please Don't Stop the Music' van Rihanna gespeeld. Toepasselijke titel, vond Mees. Mila zou niets liever hebben gewild dan dat alles geruisloos verder zou gaan zonder dat iemand merkte dat zij er geen onderdeel meer van uitmaakte. Maar ze wist natuurlijk dat dat onmogelijk was.

De laatste noten van het lied galmden nog na in de grote ruimte toen Mila's vader opstond. Hij deed zijn donkerblauwe jasje dicht en liep met een arrogant en emotieloos gezicht naar de desk. Daar haalde hij een vel papier uit zijn binnenzak en ontvouwde het. Hij schraapte zijn keel en begon met 'Lieve Mila'.

Niet waar, dacht Mees. Mila had een hekel aan haar vader. Hij trok Sterre voor en als er iets voorviel, kreeg Mila altijd de schuld. Haar moeder was geen haar beter. Mila voelde het meest liefde voor haar broertje en daarna voor Sterre. Mila snapte wel dat die twee er niets aan konden doen dat zij achtergesteld werd.

De speech van Mila's vader was een aaneenschakeling van liefdesbetuigingen. Hij somde de bijzondere momenten op die ze samen hadden beleefd en benadrukte de speciale band die ze hadden.

Eigenlijk wilde Mees roepen dat hij dan ook de situaties moest aanhalen die, op zijn zachtst gezegd, iets minder bijzonder waren.

Oftewel de dagen dat hij haar sloeg of haar vernederde ten overstaan van anderen. De keren dat ze huisarrest kreeg terwijl er op die dag iets bijzonders op het programma stond. Zoals het kamp met school, waar Mila zich 's ochtends voor had afgemeld omdat ze zogenaamd ziek was. Ze mocht niet mee omdat ze de avond voor ze zouden vertrekken ruzie had gemaakt met Sterre. Of de kampioenswedstrijd met haar hockeyteam, die ze miste omdat haar zus die dag een paardrijwedstrijd had en de hele familie, inclusief Mila, daar per se moest gaan kijken. Nee, Mees wist wel beter. Haar vader was een tiran.

Na 'God Is a Woman' van Ariana Grande was het de beurt aan Sterre. Met een trillende stem en korte tussenpozen om op adem te komen, bedankte ze Mila voor de vijftien jaar dat ze lief en leed hadden gedeeld.

Mees luisterde hier met plezier naar. Sterre sprak met respect over Mila en vertelde precies zoals Mila het ook zou hebben verwoord. Geen geleuter over hoe enorm bijzonder ze elkaar vonden of dat ze extreem veel van elkaar hielden. Gewoon zoals het geweest was, met respect voor elkaar en gezonde zusterliefde. De enveloppe die hij in zijn broekzak had en die daar, zo had hij gedacht, wel zou blijven zitten, leek ineens warm aan te voelen. Hij moest zo langzamerhand gaan beslissen wat hij zou gaan doen.

Voor Mees, stond erop. Wil je deze brief voorlezen als ik er niet meer ben? Hij had de enveloppe in zijn kluisje op school gevonden. Zij had daar een sleutel van, net zoals hij een sleutel van haar kluisje had, als een bewijs van hun band en de bevestiging van het feit dat ze geen geheimen voor elkaar hadden.

Maak hem vooraf niet open. Pas op het moment dat je naast mijn kist staat, doe je wat je moet doen. Voor mij. Als een soort van laatste wens.

Mees vond het eng en hij had zelfs overwogen om de brief niet

mee te nemen. Juist om te voorkomen dat hij zou gaan twijfelen, zoals hij nu deed. Maar hij had de dichtgeplakte enveloppe toch in zijn zak gestopt vlak voor hij de deur uit ging.

In de verte hoorde Mees de stem van Miley Cyrus, die ‘Mother’s Daughter’ zong. Dat nummer zou Mila zelf nooit uitgezocht hebben. Ze was allesbehalve een moederskindje. ‘Ik ben niemands kindje,’ had ze een keer gezegd. ‘Ik wil in een gezin leven zoals het jouwe, vol liefde.’ De titel van het lied deed Mila’s moeder in huilen uitbarsten. Mees klemde zijn kiezen op elkaar.

Na meneer Dolman nam de vrouw van de uitvaartfirma weer het woord. ‘Is er nog iemand die iets wil zeggen, voordat we Mila naar haar laatste rustplaats brengen?’

Mees voelde zijn adem versnellen. Hij stak zijn hand op, stond op en haalde de enveloppe uit zijn broekzak.

‘Wat doe je?’ hoorde hij Tijn zeggen.

2

Er klonk geroezemoes toen Mees voor zijn klasgenoten langs de rij uit liep. Dat duurde even omdat de stoelen nogal dicht op elkaar waren gezet om zo veel mogelijk mensen te kunnen laten zitten. Mees voelde alle ogen in zijn rug prikken. De meeste familieleden op de eerste rij keken verbaasd. Ze kenden Mees wel, want hij was af en toe bij Mila over de vloer gekomen en daarvoor bij Sterre. Maar haar ouders wisten waarschijnlijk niet hoe close Mila en hij de laatste tijd geweest waren.

Op school dachten de meesten dat Mees en Mila meer waren dan goede vrienden. Voor, tijdens en na de lessen zochten ze elkaar op. Toen Mees nog op de basisschool zat, kwam hij al af en toe bij de familie Berenstein thuis toen hij met Sterre omging. Maar toen Mila bij Mees in de klas kwam op het Pieter Zeemancollege, was er vanaf de eerste dag dat ze elkaar tegenkwamen een klik en langzaam hadden ze een heel bijzondere band opgebouwd. Pas op het vmbo kregen ze echt contact, terwijl ze allebei hun hele leven in Zierikzee hadden gewoond. Het lot had bepaald dat ze bij elkaar in de klas terechtkwamen. En daar prezen ze zich allebei gelukkig mee. Er ontstond een vriendschap die Mees niet voor mogelijk had gehouden.

Eén keer hadden ze gezoend. Op een middag in een van de eerste weken na de zomervakantie tussen het tweede en derde jaar.